

Respectloos

In de 29 jaar dat ik camerawerk doe, is er heel wat aan mijn lens voorbij gekomen. Voor mij van onschatbare waarde. Heel veel heb ik mogen leren en ervaren, van leuke dingen tot echt trieste dingen, en daar ben ik dankbaar voor. Ook ben ik regelmatig in moeilijkheden gekomen.

In het begin heb ik jarenlang nieuws en actualiteiten gedaan. Niet alleen voor Nederland, maar ook voor zenders uit het buitenland. In Nederland gebeurt nu eenmaal veel. Ik ben bedreigd, ben geschopt en geslagen, maar heb zelf ook menig trapwerk verricht om mezelf en de camera te beschermen. Wellicht een idee voor iemand die weet hoe camerawerk of geluidswerk in elkaar steekt en die daarnaast karate doet of zo, om cursussen 'zelf-verdediging terwijl je camera op je schouder staat' te geven.

Want zo gaat het er vaak aan toe. Je gaat vaak naar negatief nieuws, anders is het niet interessant. De meeste betrokkenen zijn niet blij met hetgeen je voor de lens gaat krijgen. Je moet je werk doen, maar dat wordt belemmerd door diegenen om wie het gaat, of omstanders en tegenwoordig ook al door de sterke arm. De politie lijkt steeds vaker zelf de regeltjes niet te kennen over persvrijheid en wat wel en niet mag. Steeds word je weggestuurd, en wel onterecht. Ook politiemensen zien je als een stalker en houden je maar al te graag op afstand.

Ik heb eens een tijd lang een voetbalploeg moeten volgen, een heel seizoen. Dat was eigenlijk nog de ergste periode. Bekogeld door de tegenpartij en zelfs door de eigen aanhang. Maar ook de spelers uit dat team vonden het niet leuk. Daar sta je dan, tussen drie vuren in. Ik heb meegemaakt dat ik met muntjes, golfballen (die doen pijn..), bekera bier (als het bier was, want de stank

was niet te harden), aanstekers en wat dan al niet meer ben bekogeld. Midden in de zomer deed ik dan een regenjack aan met capuchon, omdat dat enigszins bescherming bracht. Laat staan de bedreigingen die ik elke keer kreeg van groepen supporters, want die doen dingetjes die het daglicht niet kunnen verdragen...

Ik zie om me heen veel cameramensen die daarmee doorgaan. Cameramensen die undercover programma's draaien en deurwaarder tv opnemen. Undercover programma's vind ik top, die dragen bij aan de maatschappij, want wat gebeurt er om ons heen waar we geen weet van hebben? Maar gewoon de ellende van een ander in beeld brengen zoals bij deurwaarder tv, snap ik niet. Want met je camera bij iemand binnen springen die helemaal aan de grond zit, zich er diep voor schaamt en dat nog op tv brengen, is in mijn ogen respectloos. Ik zou dat moreel gezien niet kunnen...

Een jaartje of vijftien geleden heb ik me bedacht dat ik dit soort programma's niet meer wilde doen en dat bevalt me prima. Want ik heb het allemaal ervaren. De drang naar opdrachten waar ik welkom ben kwam steeds meer. Gelukkig heb ik dat die hoek in kunnen sturen en kom ik nu vrijwel alleen maar op plaatsen waar mensen blij zijn dat je opnames komt maken. Mensen die het leuk vinden om dingen te laten zien, gewoon een ander soort programma's. Want zoiets heb je uiteindelijk zelf in de hand.

John Huijbregts

cameraman – editor - regisseur
john@camerateam.nl